

Dar un spectacol epuizat sau frânt din cine-
ştie ce motive (căci teatrul este sinteză, şi
fiecare element ce participă la el determină
viabilitatea sa ca întreg) nu este o viaţă de
om încheiată, şi nu este un accident de viaţă,
ci un moment dintr-o succesiune de admira-
ţii şi respingeri, de fidelităţi şi uitări.

Apa vie, pe care basmul ne-o promite pes-
te şapte mări şi şapte ţări, readuce la viaţă
numai personaje de basm. Timpul real nu
poate fi oprit de nimeni — oricât şi-au făcut
unii, iluzii în acest sens — şi teatrul apar-
ţine timpului real, nu timpului ideal al des-
făşurării ficţiunii dramatice. Admiraţia rez-
ultă din exercitarea capacităţii de judecată.
Iubirea, deseori, din abandonarea ei. De ace-
ea, paradoxul citat este unul care defineşte
precis limita de la care teatrul, în loc să sti-
muleze gândirea, judecata, o inhibă, acţio-

nează asupra ei ca un stupefiant. Spectacolele
pe care, în decursul unei vieţi, le vedem, la
care participăm, ne interesează în realitatea
lor afectivă. Amintirea, în teatru, este sau
un album cu poze şi tăieturi din ziare, sau
o carte cu întâmplări para-teatrale, glume de
scenă, momente de viaţă după cortină, ecouri
din culise.

Am vrut, nu o dată, să compar premiera
recentă cu spectacolul prilejuit de aceeaşi
piesă în urmă cu ani. N-am reuşit, şi vreme
înelungată am crezut că este vorba de inap-
titudinea mea. Imi dau seama, pe măsură ce
exemplele se înmulţesc, de faptul că teatrul
este, prin însăşi condiţia sa, refractar unor
asemenea comparaţii. Masca histrionului a
ascuns întotdeauna chipul său trecător.

Scena şi sala sînt vegheate dintotdeauna
de Cronos.

AL. POPOVICI

Antract

— Vă propun să mai tăiem
din text. Eventual un
tablou întreg.

— Dar ce-o să spună au-
torul ?

— Ei, asta-i, doar nu-i
Shakespeare !

★

— Vă propun să tăiem ta-
bloul VII din „Nevestele ve-
sele“.

— Bine, dar e Shake-
speare !

— Ei, asta-i, doar nu-i un
autor contemporan ca să ne
facă scandal !

★

— Şi ce mai trecem în re-
pertoriu ?

— Trecem un Molière ca
să jucăm un Labiche !

★

— Directore, ne dai sala ?
Venim şi noi din provincie,
în Capitală, cu un spectacol.

— Cu plăcere ! Să vă aju-
tăm la popularizare : afişe,
reclămă...

— Nu, vrem doar sala...
Să nu se ştie : avem un
spectacol pentru copii !

★

— Imi dai şi mie o invi-
taţie de două locuri pe du-

minică dimineaţa ? Trimit bă-
iatul cu taxiul să o ia !

— Păi, locurile te-ar costa
6 lei şi taxiul e un pol !

— Gestul contează !

★

— Problemă aritmetică pen-
tru copilul unui director în
dilemă :

— Avînd 12 autori drama-
tici prieteni, cum poţi să le
joci piesele într-o singură
stagionă în care încap numai
5 titluri. Ce „împarţi“ şi ce
„rămîne“ ?

— 7 duşmani !

★

— Să fim puşi pe progra-
mul la Hamlet în ordinea
salarilor din schemă.

(Primul a apărut interpre-
tul celui de al II-lea „gro-
par“ !)

★

— De ce trebuie aduşi
mereu regizori tineri, direc-
tore ? Bazaţi-vă pe noi. Uite,
am eu o piesă în care am
jucat în '38. O pun eu. Mo-
dern şi economic.

— Cum adică modern ?

— Fără decor !

★

— La vară facem un
turneu de prestigiu...

— Mai bine unul pe lito-
ral. Cu prestigiu rămîn bă-
ieţii nebronzăţi !

★

Referat al „maestrului de
lupte“ : „şi răspunderea pen-
tru eventualele accidente gra-
ve ca tăierea unui nas, a
unei urechi sau ştirbirea să-
biilor luptătorilor vă revine
dumneavoastră ca director,
în piesa ce se joacă la tea-
trul ce conduceţi...“

★

— Pentru economii, să pu-
nem o piesă istorică cu tine-
rii...

— ? ?

— Nu te gîndeşti că am
bărbile gata ?

★

— M-am gîndit că ai drep-
tate. Nu sînt bun pentru
literatură !

— Şi ?

— Îţi scriu o piesă de tea-
tru pentru tine !...

★

Premieră.

— Directore adjunct, cine
e cetăţeanul acela mic, chel,
care are invitaţie în primul
rînd ? E vreun gazetar stră-
in ?

— Nu, e directorul gara-
jului unde-mi fac maşina !